

Петя Дубарова
Свински разказ

Всички презират свинята заради нейната нечистоплътност. Всички се отвращават от едрото ѝ, тлъсто тяло, изцапано с кал. А съвсем скоро аз се убедих, че природата и на нея е дала способността да обича силно. Защо не само красивата кобила и пухкавата котка могат да бъдат нежни майки, а и свинята, това грубовато на пръв поглед животно.

Седяхме на тревата с моята приятелка и се любувахме на красотата. Наоколо всичко бе свежо и зелено. Слънцето решише златните си коси и сякаш цялото небе ни се усмихваше. Когато се надишахме на свежия въздух, ние скочихме и са затичахме към края на голямата поляна. Там бяха построени дървени бараки за свинете на дядо Павел. Скоро най-голямата от тях се бе опрасила. Каква радост бе това за нас! Всеки ден идвахме тук, макар и далеч от селото, и се радвахме на малките прасенца. Този ден майката грухтеше неспокойно. Рожбите ѝ скачаха около нея, играеха. Ние решихме, че животното е гладно. Забъркахме трици колкото можахме и ги изсипахме в копанята. Отворихме вратичката на бараката, за да излезе свинята. А тя наистина беше гладна. Преди да изскочи навън към храната, погледна нежно рожбите си и съвсем внимателно, за да не стъпче някое, излезе. Затворихме вратичката след нея. След малко с интерес наблюдавахме как смешно яде и се заливахме от смях. Но в миг смехът ни пресекна. Свинята бе вдигнала глава към бараката, дочула квиченето на рожбите си. А ние бяхме затворили вратата. Животното се ужаси, като се почувства отделено от децата си. Случи се нещо, което силно ме развълнува. Свинята се хвърли към ниската врата. Тежкото ѝ тяло увисна над нея. Пироните забиха жестоко върховете си в корема ѝ. Тя заквича пронизително. Кръв рукна. Уплашихме се. Завикахме за помощ. Страшно бе да гледаме каква болка изпитва живо същество. Но вратичката не издържа на тежкото тяло. Няколко от дъските се счупиха и свинята тупна тежко оттакък. След няколко минути свинята лежеше спокойно сред рожбите и като че нищо не бе се случило. Но всеки би забелязал как цялото ѝ тяло трепереше. От разпраната кожа на корема ѝ бе изтекла много кръв. Майката примижаваше, като че е много уморена. Главата и цялото ѝ тяло натежаваха все повече и тя дишаше все по-мълчително. А прасенцата бяха прекъснали своята игра и сякаш се чудеха защо ли майка им като че заспива дълбоко и непробудно...

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6042>]